

PARADOXNÁ DESIATA MÚZA

Mŕtvy básnik

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Mŕtvy básnik	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2021)	Mŕtvy básnik

O knihe

Paradoxná desiata múza je naplnená básňami a výrokmi, ktoré prinášajú pohľad niekoho viac než len autorov. Pri poézii predsa nie je dôležité len to, čo ňou myslí autor. Kniha prináša úlomky každodenného života a jeho dilem trochu inak.

Paradoxná desiata múza

Myšlienok mám v hlave príliš veľa,
vulgárnych i jemných,
ako prvý hlt ponúkam Vám horký, však umiernený,
melancholický dúšok,
sladkú drogu zlomeného srdca,
ponúkam Vám kúsok samej seba, to umelci robia,
a tí, ktorí rozhodnú sa vypiť pohár do dna,
vyčkať si i na odpornú chuť zhnitého ovocia zo sadu môjho
jazyka,
ste vítaní pri hanobení mojich rozhodnutí,
pocukrujem Vám život
obrazom dievčatka, ktoré vyrástlo
v protagonistu Byrona.

Chameleóni kardigán

Telo som si kardigánom zahaliť pokúsila,
preplieš s mojou pokožkou, ktorá si pamätá
ako som Ti ho kedysi ukradla,
pre vôňu rynnúcu sa z jeho teraz hnisajúcich rán,
pre nádej, že si preň prídeš.
Ešte stále si premietame Tvoj prepožičaný polyesterový
smiech z noci,
kedy túlali sme sa svetom,
mysleli sme, že pre Teba znamenal to, v čo som dúfala,
vtedy, už iba predchádzajúca kapitola,
mal si ju preštudovanú, skopírovanú vo vrecku pretkanom
karmínovou.
V siluetách z ulice Tvoje oči badať mohol,
s výsmechom sediacim v lôží s kráľovským výhľadom
slabinu našej lásky naši.

Vo februári, keď sa ma naň a na červeň mojich líc pýtali,
nedočkavosťou sme trpeli,
predstava ako stojíš za oknom, ktoré by si poznať nemal,
pripravený vystrašiť ma, po myšli behala,
mohli sme prebdieť i celú noc, čakať pokiaľ slzy zatrblietali
sa,

koľko som chcela,
neukázal si sa,
aby si badal moje telo snažiace sa ešte stále zahaliť
kardigánom,
ktorého si sa tak bezmyšlienkovite zriekol.

Naša derniéra, posledná

Pokúsili sme sa ešte stále pocítiť odcudzené veci,
ktoré pobejú v kútiku oka, na okraji srdca,
ešte stále hrávali svetu predstavenie,
naše plagiátorské veľdielo pokrytcoz z páperia,
po nočných skúškach v zrkadle,
nechtiac nazerali si do očí,
badali len osamelé dušičky, ktorým niečo chýba.
Dotyky na ulici, ktoré v scenári podčiarknuté boli,
poznámky na okraji stránok,
spôsob, akým sme prevaľovali naše mená na perách,
návodom boli presladené rečičky tancujúcich obrazcov,
spôsob, akým sledovali sme okolie, reakcie prizierania sa,
naša kritika akoby z ranných novín,
klamstvá našich slov nám to nedali, dobehli nás v tie rána,
keď sme naproti seba sedeli,
za ruku a nami ťahali sme to príliš dlho,
motýliky vo vnútri sú už dávno mŕtve,
pohrávali sme sa s iskrami,
kvôli našej hre
spomienky na ich pomalé vyhasínanie vychladli.

Cudzinci metrovej stanice

Badám ich v tieňoch dopadajúcich na moju tvár
cez otvorené okno po polnoci,
keď načúvam ich múdrostiam ukradnutým zo stránok
magazínov,
utápam sa v myšlienkách, ktoré akoby i mne v úlomkoch
patrili,
ich obrysy v šálke našepkávajú mi nápady, ako to dopadne,
neviditeľné prsty obtierajúce sa o moje pery,
tí, pre ktorých možno úsmevu vlastného vzdala by som sa,

plakala i storočia.

Prostí cudzinci,
ktorých krása bola sotva pôvodom z nebies,
pripomínali plagát hudobnej skupiny, ale ktorej?
povedala som ich obrazom tajomstvá aj sny
dní predo mnou, i tých, ktoré sa stali spomienkami,
akoby boli mojimi milencami,
najsľabšie stránky svojej duše ukázala,
to sa však nedozvedia, moje sladké utrpenie, naveky.

Malé deti z ihriska za bytovkou, ktoré sa ešte strácajú
v svete príliš veľkom, s oblohou príliš vysoko, aby na hviezdy
dočiahli,
tak prečo ich vidia pred očami... a Mliečnu cestu, po ktorej sa
vydajú,
v diaľke sa im zdá,
svoje city jedine obrázku v knižke ponúkať budú,
náplaste na zlomené srdiečka v zásuvkách v detských izbách
zostanú.

Slová si nevyberám ja, to oni si vyberajú mňa.

Všetko? Čo všetko?

Oh smútok,
ako hrdá by som mala byť k zbaveniu sa ťažoby,
čo potrebujem obetovať k úniku pred nechtami zarývajúcimi
sa do srdca,
chcel by si niečo viac než chuť mojich bolestivých výkrikov a
sĺz,
tak vrav,
hovor,
prosím,
už naďalej nedokážem hádať z Tvojho hladu.

Slová, ako nenávidím Váš zvuk, ako Vás zháňam, keď Vás nie
je dosť.

Zdala sa mi krásna ako priestor medzi hviezdami.

Narodilo sa nemé do sveta slepých.

Miniatúry chýb

Každé ráno, v ktorom sa prebúdzam,
počujem šepoty slov,
zriem ich v prepletených prstoch na stole,
v zlatistých lúčoch prvých dychov duší,
že dúfať som nemala,
prečo ešte nezačal si súdiť, dusiť sa vlastnou krásou,
ligotanie sa v mojom obdive by Ti malo dopomôcť dosť,
veď ako poľahky robieval si to medzi mojimi dverami,
plastovými sľubmi,

pred televíziou pod dekami.

Popíš, čoho všetkého som sa dopustila,
citu a či hlásku prosiaceho o lásku,
kiež by aspoň jedno navrátilo iskry Tvojim zlatistým slovám,
budem blúdiť cez chabú náhrašku ukradnutú mojej
maličkosti,
vzal si si ju,
milovať po akt zobudenia sa vedľa cudzinca,
aby Tvoju tvár od spomienok z perín oslobodila som.

Sám oslepujúci pohľad cez prsty mi stačil,
v zrkadle budem obdivovať to, čo kedysi bolo moje,
nechcene a napriek, miestami si ma možno i miloval,
ako ja Teba.

Nedosaiahnuteľná túžba

Ako túžim po Tvojom jazyku ochutnávajúcim moje meno,
po Tvojich očiach v nočnom šere,
po Tvojej nežnosti skorého rána,
po Tvojom spodnom prádle škrtiacom moje telo.

Prahmem po dotyku niečoho čomu nerozumieš,
po tajomstvách našich myslí, tiel,
po slovách, ktorými by realita stala sa ochudobnená o moju
maličkosť.

Naše pery sa bozkali len raz,
Tvojou chuťou som sa pochválila i priateľom,
pod perinou, pri mojej osamelej hre,
je krásnou spomienkou,
chcem Tvoj balzam na nočnom stolíku,
i keď som vďačná za zobúdzanie sa sama. Pretože...

Bojím sa,
nanešťastie,
nechcem Tvoje cítiace čosi viac,
sama nebudem si istá či to, čo cítim ja, bude dosť.

Sedem hriešnikov

Sedem hriešnikov smejúcich sa s bohmi,

pýcha schopná opísať pocit môcť Ťa milovať,
slepé lakomstvo v smiešnych dôvodoch, prečo nepustiť Ťa,
skrývajúca sa záviš vo venovaní kúska Teba postave vedľa
mňa,
vznášajúci sa hnev v pohľade uprenom na povrázku
ovinutom okolo Tvojich prstov,
smilstvo v pohľadoch opätovaných v nedohľadne, na druhej
strane spálne,
Tvojimi rukami spôsobené predstierané obžerstvo,
lenivosť, keď odbehneš s očakávaním môjho nasledovania,

uchovajte svoje hriechy v záhrade plnej zvädnutých kvetov,
slová zostanú umlčané a to, že sama hriešnikom stala som sa,
aby vraj ten „božský raj“ Tvojho tieňu letmo som zahliadla.

Tvoja a moja myseľ

Raz za čas,
keď doznie úder polnoci skrývajúci sa pod mojimi viečkami,
potknem sa o neho,
o črtajúce sa obrazy na bielych stenách mojej izby,
o svetlo Mesiaca odrážajúce sa od vyhasínajúcich šepotov,
na polnočnej nostalgickej prechádzke naprieč mojimi
túžbami,
zamilujem sa, bezhlavo,
no iba ja.

V rýmoch piesní zamilovaných,
ktorým moje zúfale srdce v túžbe po milencovi načúva,
nostalgickému hlasu, ktorým opisujem výjavy na mojej
pokožke a ich bolesť,
badám tvár,
však mojej maličkosti neznámou zostáva,
nahrádzam ju venovaním a hlasom,
že jeho myseľ patrila mi, mojej myšlienke,
keď sa slová na papieri,
pri písaní ľúbostných riadkov objavovali.

A potom príde bez varovania,
ten pocit neistoty, sebatrýznenia, nezbadá ma, ak jeho oči
nepobozkajú realitu ako prvú,
nikdy nepomiluje,
či meno nezašepká,
prisnil sa mi, keď nedokázala som zaspať,
spolu s dotykom jeho prstov,
pripomenul sa, ako výplod fantázie agonického srdca, tou
navždy zostane,
však mohla by som s ňou zotrvať, byť šťastná?

Otázku položila som tichu, lícu pouličnej lampy.

Nie je Slnko narcistické?

Slnko,
nenávidím,
neviem zniesť spôsob,
akým mi pripomínaš každý deň,
v kvapkách roztaveného svitu,
môžem cítiť šťastie,
avšak svet, a či ja? drží reťaze príliš pevne,
noc, jediné čo smiem vidieť,
keď ma opúšťaš vo vnútri vlastnej bolesti a tak samú.

S Tebou zasnúbená, i tak premýšľam, tápam,
ako dlho ešte postávať v Tvojom svetle,
koľko svitu treba prehltnúť,
ako dlho sa naťahovať za dotykom Tvojím,
aby som bola opäť niekým.

S Tebou zasnúbená, i tak sústrediac sa na tlkot duše,
ako chcem,

aby stíšil sa, zmlkol,
skrýva všetky záhady,
sama stávajúca sa prachom hviezd, pre mňa,
nemožný zachytiť.

Slnko,
spása a vykúpenie pre každého, nie mňa.

Nenávidím,
neviem zniesť spôsob, akým rozjasňuješ deň,
zamatová samota, to je to, čo si.

„Ak sa nepoddáme“

Dve telá.

Jedno ležalo pod nenásytným pohľadom ako zvyšky,
o ktoré sa trhali čajky toho jedného rána na pláži,
druhé sťahovalo prsty okolo ležiaceho, bezmocného,
akoby bolo rúčkami prvého bicykla,
pripravovalo si triky,
ktoré ho naučili kedysi zvuky zo spálne o jednej v noci,
a videá, ktoré pozeralo keď si myslelo, že nikto ho nevidí,
predstavovalo si ako leží pod ním, s prosbou v očiach
zapichnutých v stene,
uspokojovalo sa nad myšlienkou,
ako nebude môcť pozrieť sa,
láske do očí znova.

Rytier z rozprávky

Pripomínal mi ho,
vysnívanú ideu na vytrhnutých stránkach z detských kníh,
ukryté pod vankúšom, pred svetom,
možno ukradol by mi srdce sladkým šepotom,
ktorým obdivoval by ma ako Afroditu z obrazov, o ktorých
sníval,
obkresľujúcimi bozkami presvedčil by ma
o vlastnej sladkej chuti, ktorá by sa nechcela vzdať jeho
jazyku.

Týne sa napili mojej krvi

To bolo čisté oslepujúce čaro rysov,
ktoré ma zhltlo,
len pre nevedomosť mysle,
len pre moje osamelé srdce,
ako ono túžilo po tom neznámom pocite.

Netušil kam uteká,
i tak pridala som sa bez zaváhania,
zlomenú farbičku,
smutnú, sebeckú farbičku,
len kvôli prosbe, či hlásku v hlave
vymenila som za celú svoju paletu,
červenou stuhou obviazala ju,
premenila ho v umenie, sotva prázdny plátnom bol.

Popichala som sa,
na trňoch okolo srdca,
keď požiadal ma,
aby som mu ho ukradla,
tak veľmi bola moja láska slepá,
ak láskou nazvať sa mohla...

Utópia?

Sen zdal sa mi,
o utópii mojich prianí,
utkanej z niečích dlaní,
ich vrúcnych dotykov, objatí,
blízkosti,
z vône ich lásky,
ako ležím v ich náruči na posteli,
na pár momentov večnosti,
v okamihu sekundy,
schopná badať jej nekonečnosť.

Maličkosti nebo poznačujúce

Obloha nikdy nebola tak šedá,
nahnevaná,
pre ich pohľady krásna,
rovnako ako maliar, ktorému patrila,
cítily sa akoby ich obdivovala, sama bola majstrovským
dielom,
sama nikdy nemohla mať to čo Vy dvaja.

Oblaky ťažké od slz, pod nimi sa cítili šťastne,
navzájom sa milovali a jemné, tak jemné dotyky,
sladké úsmevy,
lepiace sa premočené kabáty,
pohľady z diaľky,
poobedňajšie bozky,
vzájomné milostné listy ich lásku poznačili rovnako ako
žiarlivosť oblohy.

Prívesok na kľúčoch

Postávaš pri drese,
s jazvičkou na rukáve,
i s pohárom šarlátovej tekutiny v ruke,
farbu rovnakú má s kvapkou,
ktorá jej po nechtoch stekala, keď Ti ich do srdca, vrazil si, L
E N zaryla.

Zabudli ste mu to povedať, že?
Povedať chlapcovi bez toho zjazveného srdca.
Nevie o tom, však?

Rozbité hodiny na stene, ktoré dávno poľnoč odbili,
odrážajú Tvoju tvár zbrázdenu vráskami starostí
nevedomosti,
vyryté položenými otázkami, stratenými odpoveďami

kde ďalšiu noc trávi,
v koho náručí,
komu dovolila považovať ju za svojho väzňa,
spútať ju bielymi perinami,
komu sa okrem Teba v myšlienkách prehrabovala,
ako knihou, ktorej stránky natrhla.

To ona mu ho vytrhla.

Tvár poznačená vráskami okamihov,
keď vracia sa s klamstvom v očiach a jedom na perách,
stala sa svedkom,
nevravíš nič, nekričíš,
len slepo nechávaš sa unášať cez ďalšiu noc plnú samoty a
otázky,
prečo si pre vlastné hry Teba vybrala.

A nosí ho na retiazke, na kľúčoch,
nech sa obúcha ešte viac.

Kresba lesnej víly na betóne

Ukradla svet pohybmi,
akými sa prebúdzajúcim kvetinám v uliciach vyhýbala,
ako víla narodená v hĺbkach lesa,
ktorý mu ju ukázať nechcel,
zlyhal,
svet ju klamstvom pred hladisko popostrčil,
sedel v ňom i on, kto mu pošepká, že je z neho znechutená,
s jej slnečnými bozkami na tvári,
prstami žltými od púpavy, nádejou medzi nimi,
kradla ho spôsobom, akým preskakovala cez šedivé lúky,
tie v snoch ozdobovala kvetmi,
ktoré svoju krásu na jej šaty darovali,
pripomínala mu čaro spomienok na pikniky uprostred
zabudnutej čistinky.

Nevinnú hru medzi sebou mali,
ak vyhrala,
mal prisľubovať,
tancovať i naveky bude smieť.

Nevinnú hru medzi sebou mali,
ak vyhral,
mala ho vziať na miesto,
kde farba jej očí poznala domov.

Beznádejný romantik

Zavrátaš sa do kníh, bez kúska zo srdca,
ktoré, ako si ľudia šepocú, je príliš späté so snami,
s vylisovanou ružou medzi stránkami,
o ktorých vravia,
že sú pre dievčatá s hlavami v oblakoch.

Chcel si len zahliadnuť to čo svet nepozná,
ich milostné deje a šťastné konce,
aby si si pripomenul so slzou v očiach,

Tvojmu tieňu medzi slovami by mu ju hádam niekto utrel.

Spolu s malým želaním dusiacim sa v hrudi,
stále predieral si sa cez ulice,
pripomínajúci krehkú kvetinku, ku ktorej sa tak nikto
nespráva,
hľadal si toho, ktorý by Tvoju lásku prijal,
aspoň kútikom oka pozornosť venoval,
brázdiaci zákutiami synavého mestečka,
zapisoval si si opisy bočných uličiek,
obkresľoval si oblaky na svojich rukách, niekedy v kávových
škvrnách na svetri
a s vlastnou úbohosťou hádal sa,
ktorá, ako som započula v štebote holubíc,
šepkala Ti dôvody, prečo nového púčiku nedočkáš sa.

Pukliny, ktoré nestáli ani cent

Povedzte, akú podobu má tentokrát,
ten najkrajší vo Vašich očiach, postávajúc obdelač medzi
tieňmi?

Vaše malé tajomstvo, ktoré sa ním aj stalo.

Nechali Ťa pozadu,
s Tvojím lacným sladkým parfumom na krku,
chuťou života na jazyku,
čerešňovým balzomom na perách, pretože im najviac chutil,
cigaretovým dymom vo vlasoch,
čakajúc s bublinkovými zvukmi sveta
a pre Teba sladko chutiacim vzduchom,
nikdy nedostaneš meno, akoby by Ti dávno patrilo iné,
nikdy nezastihneš to, ktorým si dne večer
prvá krásna puklina.

Hlavou otočené ku zemi, kedysi z chumáčikov vaty,
oči zatvárajúce sa od surovej únavy,
predtým príliš naširoko, nádejne otvorené,
naozaj si sa stratilo,
skutočnú bolesť okúsilo,
nevedeli ako Ťa varovať, iní boli za ich nevedomosť vďační,
druhá krásna puklina.

Slzy, šepkajúce Ti ich sladkú melódiu,
Tvoju krásu zvýraznili,
chcieť upokojiť zmätok v hrudi, kleslo na kolená,
jeho prosba nepovšimnutá visela vo vzduchu,
treťou, poslednou a najkrajšou puklinou stala sa.

Maliar so zlatistými kučerami

Mohol vyobraziť slová s bolesťou,
hnevom a agóniou, jemnosťou lásky,
na plátnach ich rozotieral vlastnými slzami,
ukázať nevinnosť mysle a sviežosť dotyku,
zachytiť dych v jednoduchom výjave na perleťovom podklade.
Práve on, anjel ukrytý v hlučnom dave,

bol môj obľúbený druh medu, ktorého kvapky lepili jeho
kučery,
jedine on vpravieval ahoj akoby hovoril zbohohom,
jedine on ukrýval sa v riadkoch bez písmen.

— — —

Je slnečným svitom ukrývajúcim sa za vrstvami oblakov.

— — —

Najhoršia vec na zamilovaní, nevedomosť do okamihu, keď
Ti ten druhý zlomí srdce.

— — —

Zazrela anjela. Teba.

Písal list na rozlúčku, génus s troškou sarkazmu o tom, že on
jediný,
v okamžikoch, kedy boli ostatné veci až bolestne
neznesiteľné,
rozmazané,
mal tvary, farbu, formu, zmysel,
vlastné bytie nekompatibilné si bolo s jednoduchosťou
pohybu po vesmíre,
argumenty dochádzali, slabol protirečením.

Písal list na rozlúčku a pero svedčilo ako svedok jeho
zmätenia,
kívalo sa v ladnej vlnke atramentu, mimo svoj biely svet,
keď ruka prevrátila pohár čudne páchnuceho vína,
chutilo po horkých mandliach s cukrom,
rozpilo posledný výkrik jeho myšlienok,
za zvukov klavíra suseda v depresiách.

Pero plné spomienok na jeho prebdené noci, pamätá si ako
posledné,
vaňu plnú vody, ktorú zakalilo vlastnou krvou...

A potom,
klaviristu so smutnými očami, obdivoval minulosť mŕtvoly,
ktorej pach zaviedol ho cez sklom vytapetované okno,
ku hnijúcemu mäsu s mŕtvolne synavou pleťou, krvavou
perou.

Slová srdcami hviezd zabudnuté

Ani dotyky potrebné neboli, síce potulovali sa po rozume,
báli sa momentu čerstvého a krehkého,
mohol ho roztrieštiť i ten najnepatrnejší pohyb cudzích rúk
oproti sebe,
i tak dychtili po poznaní ich významu,
hľad chcieť uhasínať medzerou vzduchoprázdna medzi ich
tajomstvami,
nemé prosby unikajúce perám medzi zriedkavým tichom,
jediná striezlivá myšlienka,
všimli si jej obaja,
vzájomný sľub, ktorý v snoch vzlykajú, pokúsili sa ju i povesiť
do vzduchu,
no i na špičkách nedokážu ju dať dosť vysoko,
slová,
najlepším klamstvom sú,

najsladším jedom,
najkrajším opojením,
vykúpu v nich svoje telá a hltavými dúškami zadrhnú,
opíšu nimi líče dopadajúce na ich šaty v rohu miestnosti,
i končatiny prepletené rýmami básnikov s krvavými perami,
s nimi čakajú na deň, v ktorý utečú, stratia sa a nájdú.

Život je záhadou i pre jeho stvoriteľa.

Nesmie byť nájdené

Izba,
ktorá zdala sa byť so všetkým nábytkom tak prázdna,
stával sa z nej raj v diaľke,
spolu s vôňou stránok kníh na policiach,
vzrgajúcich pod ťarchou ich múdrych slov,
so začervenanými lícami a rukami vo vreckách tých,
ktorí sa akosi so všetkými cítia tak osamelí,
chcieť sa držať za ruky.

Pýtali si ďalších dvadsaťštyri hodín
a fľašu zabudnutia času,
na ktorého prítomnosť pozabudnúť túžili,
vraj spôsob ako sa dostať na miesto,
kde by vietor spieval jeho piesne a oni načúvať mohli.

Rady skrývali sa za rohy,
aby nebolo vidieť ich cez zaprášené okenné výplne,
obdivovali diela namaľované v ľudských tvárach,
motali sa uličkami,
ba nasmelo kráčali vopred,
s úlohou vpísanou do srdca,
a obdelač spievali mi balady a zamilované príbehy,
s nešťastným koncom, ktorý nás vraj nemusel čakať.

...

Pripomínal by si mi domov ďaleko od domova.

Nevedel, zabudol.

Nedotkol sa, ublížil a ako veľmi.

Nemiloval, ja áno.

Jeho krása

Jeho krása ako kúsok básne
napísanej zlomeným zlatým perom,
od zabudnutého, talentovaného umelca,
narodeného niekde v neznáme,
smiem ju anjelskou nazvať jedine.

Každé slovo zlomeného srdca je to najkrajšie ticho, aké
môžeme započuť.

Myslím si, že ľudia sú akosi zaseknutí medzi tým, kým sú,
kým chcú byť a kým by mali byť.

Dýcham so zovretým hrdlom

Nikdy sa nikto nedozvie, čo udialo sa v to júlové poobedie,
medzi našimi lepiacimi sa telami, tajné chvíle za zatvorenými
dverami,
ktoré šepotali:

„Ochutnaj ma a šepni čo i len slovko o mojej kráse.“
„Ukoj svoj smäd po mojej pokožke.“

Dlho a náročne sme sa snažili byť od seba,
a tak v osamelej izbe na konci zabudnutého mesta,
ktorú zarezervoval si,
keď hltala som naše vzdychy plné vzlykov slasti,
začal si moje vnútro objavovať dvoma prstami.

Zvuky našej vášne, jej ukojenia,
rynuli sa spoza zatvorených dverí,
kde pred svetom ukryť snažili sme sa,
a prekrývali sa s notami zúfalej melódie
dopĺňajúcej medzery,
keď slová ťažko spoza pier tiekli, dole krkom a medzi naše
telá
všetko so všetkým zvedavým sa stalo,
keď sme obklopení ničím a viac
než želaním na jazyku zostali, prestali počítat sekundy.

Tajomstvo štyroch stien, vždy chutné, teplé a chutiace ako
Ty.

Raz začnú slzné kanáliky krváčať od všetkých tých sĺz, ktoré
ich zodrali.

Ako vysvetliť farby v palete?

A ponad východ Mesiaca,
šepotanie vďačného srdca na dne prázdnej šálky,
so škvrnami od kávy,
pripomína mi,
jednoduchá farba v palete,
nedokázala by opísať jeho krásu, ako by to bolo nutné.

Zamilovať sa do nesprávneho...

Najbolestivejšia vec podpisujúca sa na srdci,
sediť vedľa niekoho,
poddávať sa jeho letným dotykom, i tak vedieť,
vždy bude patriť niekomu inému, hocikomu len nie Tebe,
venovať mu noc plnú sĺz,
napriek tomu sledovať ho odísť,
stratiť sa ako detská spomienka.

Ako zo Shakespearskeho pera

Bežala som s rukou natiahnutou,
aby letmo ukradnúť spomienku mohla som,
spomienku ako obzerala som sa za nimi,
spomienku zo špičky jazyku,

ako sedávali v zadných laviciach,
obklopení vlastnými spomienkami,
so spojenými, prepletenými rukami,
s cigaretami schovanými vo vrecku pre prípad pripomenutia
si dychu.

Vedľa seba ležali, v okovách mesačných snov,
skrývali sa pod perinami, pred očami času,
modlili sa, akoby ich príbehy boli vopred predurčené ku
tragédii,
prosili o ich nepredurčenosť.

Akoby vystrihnutý obrázok z knihy,
pripomínali príbeh zakázanej lásky,
v štýle Montaguea a Capuletovej,
pripomínali ako vyzerá tá láska z kníh v mojej hlave.

Dnes, pripomínajú mi ešte stále,
ešte len dievčatko som,
ktorej príbeh nedopadne ako si predstavovalo.

Havrany

Mesto duchov hymnu zo zvukov domov osvojilo si,
bzučia!

A havrany sa smejú, krá, krá, krá.
Na mne? Kiež by.

Lietajú ponad našimi hlavami, slzy tlačia sa im do očí,
zlietavajú sa a ovievajú svojimi krídlami naše spotené tváre v
novembri,
uľaviť nám chcú aspoň trošičku pri náhliacom sa zostupe.

Piesok sa sype,
voda tečie, nie ako v rozprávke,
prichádzame a odchádzame, poznáme koniec, nie ako v
rozprávke,
stopári umierajú pri ceste,
havrany na hostinu už letia.

A pokiaľ nás nepochová lavína zbytočných fráz,
odnaučenie sa plakať,
pokiaľ neprestaneme pozorovať fázy Mesiaca,
kým neprídeme na to, že už sotva existujeme,
havrany čakať budú spolu so svojimi zobákmi prahnúcimi po
krvi.

Odtiene včerajších spomienok

Keď z Vašej lásky zostane len opis na stránkach včerajších
novín,
vinu v nebi ozdobenej hviezdami hľadať budete,
farbami semienko žiaľu, ktoré sa vysadilo prvým bozkom,
žiariť začne,
farbami, ktoré pozná až príliš, perfektne.

Farbou mora pred búrkou,

ako odtieň, ktorý si privlastnili zarosené okná,
ako atrament, ktorý Vás schová navždy tam, kde sa nikto už
nedostane.

Farbou zlatistej rannej hviezdy,
ako kvet, ktorý vylisovala, k Tvojmu písmu prílepila,
na kúsok papiera, stojí tam jediná veta.

Farbou perleťovej pokožky anjela,
ako periny, pod ktorými tajomstvá Vašej lásky ešte stále
ukrývate,
ako čipka, ktorou jej telo zahalilo sa, keď Tvojím stalo sa,
neľutovalo, stále nie.

Mala by?

Štyria sediaci v hluku noci

Vytvarovaní v
bolesti,
hneve,
radosti na dne pohára v jantárovej tekutiny,
na ch pretrhaných stránkach pokrytých popolom,
do nich vyryté horiace hviezdy,
nerozumeli slovám, ktoré vpísali do starých kožených
denníkov,
vraj rozplakali mnohých, všetkých, ktorí do ich riadkov
nazreli,
v srdci ich nosievali,
predsa poeti, tak si vraveli,
nemohli cítiť.

V obrazcoch umierajúcich očí povesených zo steny,
stojacich s rukami rozťahnutými popri tele,
uväznených vnútri slov jednoduchej knihy z mesta
príliš hlasnom na porozumenie,
príliš tichom na povšimnutie,
tak ch obdivujeme.

Spôsobil mi tri rany. Prvá sa hojí, druhá krváca, z tretej
umieram.

Možno som tá najdokonalejšia kniha, avšak napísaná v
mŕtvom jazyku.

5 štádií trúchlenia

Popieranie.

Druhú stranu postele už dávno zalial chlad jej prázdnoty,
prstami uhladzoval látku, v ktorej cítil jej pokožku,
žil v dňoch, kedy sa stretávali na rohu ulice,
neotáčal sa, neobzeral pre útechu na niekoho perách.

Hnev.

Cestičku medzi črepinami jej tepu na zemi hľadal,

zo šarlátových kvapiek jej tvar opäť skladal,
v nedel'né rána ho na jazyku svrbievala trpká chuť žiarlivosti,
tisíc stránok vyletelo z okna ako krdeľ holubíc.

Vyjednávanie.

Prestrel pre dvoch, naproti sebe posunul horúcu šálku,
namiesto novín, pohľad uprel do zakázaných stránok,
vzdal by sa i ticha po búrke,
ak by sa dozvedel návštevné hodiny neba, veď existujú, nie?

Depresia.

Medzi stenami skreslenými cez kryštáliky trúchlenia,
strach pocítil a jej chuť, ach, i zvuk smiechu,
takmer vyšmykli sa mu pomedzi prsty, ktoré zvierali otázku,
musí jeho vnútro drásaať do agónie? Koniec neprichádza.

Prijatie.

S rukou na srdci a myšlienkou pri boku,
zaspával so zabudnutými slzami a pootvoreným srdcom,
pohľadom blúdiacim medzerami v oblakoch,
kde neľutovala svoj posledný bozk.

Vôňa pražených kávových zrn

Chcem s Tebou spať.

Nemyslím mať sex, ale spánok, spať spolu.
Ukryť sa pod prikrývkami, uškrtiť sa nimi, už by som konečne
mohla.
V mojej normálne osamelej posteli, s mojou dlaňou na Tvojej
dvíhajúcej sa hrudi, dvíhajúcej sa,
a Tvojou rukou v mojich vlasoch, s otvoreným oknom,
aby sa miestnosť naplnila sviežim studeným vzduchom
a my si museli navzájom kradnúť teplo. rebrá prepletajúce sa,
popálené srdcia, nahé srdcia dotýkajúce sa.
Žiadne slová, len ospalé šťastné ticho.

Len sa zdá byť bezcitná

Vytvorená zo zakrvaveného skla,
predraženej spoločnosti a noci,
tá, ktorej čierne kvapky korunu na hlave vytvárajú,
znie ako zatratená delikatesa,
nikdy sa neotáčaj uprostred aktu,
neopúšťaj ju s jej diamantmi,
vytrhne Tvoju úbohú dušu,
vyplvne do obľúbeného pohára,
z ktorého šampanské rada pijáva,
skazenosti ľudskosti oddá sa.

Prizerať hviezdám pre ňu umierajúcim sa bude,
kedysi pre slepý začiatok krvácala ako nevinné dieťa,
s baletnými črievičkami a červeným rúžom ukradnutým od
mamy,
nevýrazná ružička zomrela objavením svojich trňou,

nevinnosť zabudnutá,
jej strach,
jej zbraň.

Sebavedomosť je pre tých, ktorí sa ukrývajú vo svetle.
Pravda, a či nie?

Bežec

Zo slz vytvorené prekážky,
vytvárajúce pre neho púť z údolia
zapečateného pod žhavým Slnkom,
jeho vyhasnuté oči už nedovidia,
za horizont od vyčerpania,
už sa naučil prizerať tajomstvám lží a za nezlomné masky.

Hruď zmáčaná šarlátovou krvou plechových ľudí
zdajúcich sa byť živí,
a či patriaca unavenému bežcovi?
Túlal sa s jeho vytrhnutým srdcom,
vraj lepšie pochopí pocitom.

Hánky poprhlené od žihľavy, jemný dotyk bolesti.

Beh, to dávno už nie je len cesta
za sladkastou chuťou cukru v ranách na dlaniach,
započatá niečím viac.
čo zazrieš v predposlednom výdychu.

Na mieste, kde padol na kolená, dych ustal, plač naplnil
ticho.

Nepatril mi, ani kúsoček

Jeho srdce nebolo osamelé,
i keď mohlo sa mi tak zdať,
mysel akosi obalamutená
tým výjavom z diaľky stala sa.

Jeho úsmev objavil ten môj,
patril mojej maličkosti za dverami izby,
šepkal komplimenty mojim lícam,
v každej štrbine medzi oblakmi.

Jeho oči poznala som naspamäť,
z papierových výjavov,
mapy k nim som iným prepožičiavala,
i tým, ktorí ich od iných nosili v zadnom vrecku..

Jeho krivky cudzie neboli mi,
atramentom obkresľovala som ich denne,
prstami črtala vo vzduchu,
bozkami z diaľky obdarúvala.

Človek a dôkazy jeho bytia

Žil mnoho príbehov prerobených v sny,
vyrobený z ich pokušenia a zabudnutých slov,
všetky trhliny snažiac sa byť zošité roztrhnutou niťou,
tie sa stali jeho, našimi dôkazmi,
stál tam a bol druhou možnosťou od samotného začiatku.

Nemožno sa ho zbaviť,
ako veci, ktorej obrysy nevyšmykujú sa spomienkam,
príliš veľa z chýb, ktoré si pamätať musíme
boli vyšité do jeho alabastrovej pokožky modrastou ihlou,
bol domovom, ktorého sa bojíme

Len z princípu bytia
vlastníkom sladkej arómy čerstvej nevinnosti sa stal,
vzduchu naplneného vôňou čerstvo napečeného chlebu,
jediné pripomienky labyrintu,
na ľutovanie včerajšku a zajtrajšku.

Každé ráno, otáčajúc sa k hviezde, ako zatratená slnečnica,
obdivujúc ich so všetkými tými tichými zvukmi,
keď obrázok z magazínu pripichol si k srdcu,
držíme ho pevne pri tele, ako vankúš alebo niečie telo toho,
kto nás „miluje”.

Ukradnutá omrvinka poľnoci

Ten večer sa stali pre mňa povedomou záhadou,
jazdy pod polnočným mesiacom, za mestom a jeho bránami,
kedy chcela som ukradnúť kúsok raja, smietku domova,
schovať ju do vlastného sna,
s rukou vo vetre, ktorý burácal snami odrazov v zrkadle.
Tie časy, vždy mi akosi po spomienkach a čerstvom chlebe
voňali,
a slobode,
ponúkali možno istotu únikového plánu,
keď sa nám plúca čiernastou vodou naplniť mali,
pri opíjaní sa mesačným svitom.

Tak jednoducho ocitnúť sa v aute plnom nádeje,
kde tajomstvá túžieb unikali a my s nimi,
nikdy sme tak celkom nepochopili, princíp, akým sme ich
ešte stále získavali,
kúsky maličkosťi som sa snažila poskladať, ktoré som ukradla
na rohu,
neznámym krokom na ulici,
búriacim sa hlasom v srdci.

Jazda končí, ticho nastáva,
tep chcel by prestať bolieť svet,
no sladkastá stopa vlastného kroku,
chuť krásy, ktorá obdarovala našu tváre,
nevypĺňa medzeru, ktorú po sebe zanechali,
tak prosím, za tých, ktorí ukradli sladkosť spomedzi rýh v
pokožke,
dýchajme znova.

Júnové lúče, príliš vznešené

Krásu v letnom ráne, v pramienku svitu stekajúcom po tvári,
vidieť v hanblivých začervenaných líkach
jahodového Slnka vychádzajúceho spoza viečok,
mohla som ju badať, pozorovať z diaľky,
kedy zdala sa byť jemnejšia, krajšia, reálnejšia,
ale chcela som ju cítiť, dotýkať sa, ochutnať.

Chtíť po tej chuti pripomínal mi ružové západy v byte,
jemný dotyk na srdci cítila som
v nevymyslených spomienkach na prekvapenie,
ktoré si mi prichystal mesiacikom grapefruitu,
vo vánku rozvážajúcom jeho medené ranné kučierky,
v okúsení surovej chute jeho obľúbenej piesne,
riadkoch napísaných vtáčim spevom
a kvapke jeho potu,
ktorý vždy akosi chutil po niečom chorobne sladkom,
to bolo čaro letného rána,
vzdychov jeho dychu, bez zmyslených bozkov a dotykov.

— — —

Sľa slzy stekajúce po jej rukách, zaslúbila sa žiaľu,
i tak, dovoľ jej po Tebe siahnuť posledný raz,
pred odchodom do domu vedľa.

— — —

Chuť jahôd na perách

Ráno a jeho kruté pripomienky prídu,
prebúda sa z omámenia ním zabudnutých snov,
trzeplivo čaká na príchod klamárov,
raz mi nahovorila, že po mede chutia.

Potrebovala ich, nebola pripravená čeliť im.
Ľudia vravia doteraz,
nikdy neodkráčajú ako ktosi utekajúci pred dažďom,
ani ich lži ešte sladšie, ktoré z úst sypú sa im ako vzdychy,
ktoré pre nich neznameniajú nič viac než šepotanie vetra v
búrke,
natoľko im na nej záleží...

Obsadili rolu jej ukojenia, keď odišiel,
zanechávajúc ju za sebou s trblietajúcimi sa slzami,
v náručí scukornateným medom preliatymi jahodami,
zalepoval jej ústa, keď sa do nich zahryzla.

Možno si kútikom oka nevšimol,
ak sa porezala, krvácala,
a tak, stála a stratila sa pre poznanie monštier,
ktorým slepo núkala chuť jej pier za cenu príliš nízku.

— — —

Oblaky začali plakať spolu so mnou, v ten deň, keď som na
parapete sedela, ukázali mi ich slzy ako som im ja dovolila
zrieť tie moje.

— — —

Odišiel bez rozlúčky

Cítim sa sťa blúdiaca postava v púšti, pripomína Tvoje mlčanie,
kráčam hľadajúc spôsob, akým k Tebe dostať sa smiem,
jednoduché to nie je, priznávam,
bolesť prednejšou sa stáva, než sloboda s pozlátkom,
ak smiem vidieť Tvoju siluetu ešte raz do dňa,
kedy nebudem badať ani to čokoľvek v Tvojich očiach,
až vtedy a ani o minútu skôr budem môcť
nájsť Tvoju stratenú vôňu vo vankúši,
stratiť sa v záhrade vlastného srdca,
v nenapísaných riadkoch bez slov môjho milenca.

Niečo viac ako na prvý pohľad

Túžby behajúce za očnými viečkami,
tie patria tým najtajnejším slovám, ktoré ani srdce nevie
sformulovať,
nik si nestihne nevšimnúť ich nezvyčajnej krásy,
stvorenia bez srdca, síce nič viac než zrnko piesku,
neukojiteľná chamtivosť po nej prahla,
BEZ SRDCA, nanešťastie, táto odpoveď im nestačila,
ani náreky agónie a prosby neobmäkčili ich prázdne sľuby,
smiech bol počuť ako výkriky,
vidieť ako vidiny sladkých leptajúcich pier.
či zrieť ich rozhorčené iskričky pomaly zhasínať dychmi.
jazyk pomaly sa stával bránou zakázaných, nežných
myšlienok,
opatrne!, utopenie neznamenal slobodu duše,
popostrčili samých seba na okraj priepasti, konflikt
nekonečný.

Nemusel odísť, odpustila by som

Ukrýval si sa v nečitateľných slovách,
dychtil po možnosti úteku pred pocitom strachu,
pomedzi vysoké stromy, cez les plného noci s niekým,
koho tvár Ťa nezaujímá,
kyslík, ktorý mal byť chcený,
nahradil si ho Ty - pre ňu potrebný.

„Prosím, miluj ma.“

To vraj šepotala spod jej pier,
akoby si mal opustiť teplý byt na poslednom poschodí,
s kufrom plným snov,
anjelských atramentových myšlienok,
spomienok v rýmoch stvorenia v bielych perinách.

S jej nádejou v lásku a Teba,
prosím, klam ju ešte deň, možno dlhšie,
aby jej slzy smrteľnosti nepatrili.

Cudzinec z nekonečnosti vesmíru

Každý deň cudzinec sedel so svojimi myšlienkami v parku na
lavičke,
potulný cestujúci, ktorý si kúpil moje šťastie,

pán hviezd v jeho očiach a času vpísaného do kože,
ľahko kráčajúc cez ďalší večer, ukázal mi niečo viac
než jednorázové bozky utápajúce sa v hmle,
než túlanie sa od dverí ku dverám,
byť niečím viac ako dievčaťom z rohu mesta v niekoho srdci,
nad ránom sediace na gauči,
sledujúc nebo pod jej nohami,
byť niečím, čo začnú vyfarbovať i zavreté oči.

— — —

Verziu mňa, ktorú by sa mali pokúšať milovať, tá s mojím
zamračením pri premýšľaní, s múdrymi slovami medzi
perami, tú s náplastou na srdci.

— — —

Na nočnom stolíku býva položená tá najkrajšia

Fotografia ešte stále leží na rovnakom mieste,
spomienka, ktorú nenávidím,
splnený sen,
obkolesoval ju prach ako prikrývka dieťa, pod ktorou sa
ukrýva,
mnoho nocí strávila som bdením,
mojimi spoločníkmi stali sa slzy, ronila som ich len pre Teba,
chcenie po zabudnutí Tvojej tváre,
úsmevu,
pre ktorý som padla,
očí,
v ktorých som sa utopila
mysliac si, že v nich bdel môj ukrývajúci sa odraz,
snažím sa nešepkať Tvoje meno zo snov,
nevidieť Ťa v každom kroku.
Zamilovala som sa.

A fotografia, ktorá je tam kde sám položil si ju,
tá vysmieva sa,
vraj ako som to dopustila,
aby zlomil si ma.

Ako všetky predo mnou.
Stala sa mojím pokušiteľom.

Kráska hviezd

Nočná obloha plná hviezd,
obdivovaná od začiatku bola každou z nich,
ako výtvor nezrozumiteľna,
ako obraz, ktorý nepochopia,
ony samé zrkadlá nemali, oči iných zaujaté,
vlastnú krásu badať by mohli,
vlastné líca so stopami pieh,
ktoré by rovnako obdivovali bez snahy o pochopenie,
prestať vyčkávať mohli
na noc,
kedy by sa obloha pozrela naspäť na ne,
stratiť slová.

— — —

Staňme sa dobrodružstvami, nie dobrodruhmi.

Na večernom stretnutí samovrahov,
preživších zlomených srdc,
ktorí sa rozhodli znova zamilovať sa,
povedzte nám všetkým o pocite byť liekom pre zdravého.

Vec, prečo som sa cítila akoby tá, ktorá nepatrí do vlastného sveta, nestál si pri mojom boku, keď som hlavou pootočila.

Mal si si ma nechať v rezerve

Z bezpečia poznaného, pred úsvitom rána
ukoristil si si ma,
slnčné lúče spútané v okovách snov boli,
bál si sa ich, a ako veľmi,
tieseň črtala sa v Tvojej tvári,
viac než v šere záhady som Ťa nepoznala,
len stál si obdelač a šepkal,
tak opatrne až som sa bála dunivého zvuku vlastného dychu,
Tvoje jemné končeky prstov
píšu listy o mojej kráse,
som necítila v mojej blízkosti,
nenechal si ma vidieť Ťa
v jasnejšom svetle než blikajúca pouličná lampa,
kde na opojenie snov, dotykov zlákal si ma.

Myšlienka spod ťarchy Tvojich rúk,
môj jediný ideál, dôvod,
prečo za Tebou tápam doteraz,
za niekým, koho vnútro nikdy nezazriem,
rozplynul by sa,
a napriek možnosti povedať zbohom,
ticho by panovalo, zostalo, ja tiež,
vybrala by som Tvoje šťastie, nie moje.

Prehovorila, nevediac chuť jeho spálenej duše.
Rozhodla, nevediac pravdu spoza lži.
Utiekla, nevediac, že jej srdce zlomiť nechcel.

Nikdy nevieš čo sa stane zajtra, tak ako môžeš hovoriť o niečom, čo má šancu stať sa pozajtra?

Bojíme sa pádu, i tak sa predkláňame.

Ach, keď by len slzička

Trýzni sa, každý deň,
kvôli pocitu byť milovaná, o ktorý bola ukrátená,
premáha sa, s iskrami lietajúcimi zo zmorených očí, objaviť spôsob ako prilepiť k sebe sylaby,
dala by nimi vedieť jednoduchým pohybom tak nevinných pier,
že je v poriadku po Tvojich končiach naveky,
ako by to malo byť.

Opísala by, ako veľmi Tvoj tieň nechýba jej,
ani tie sladké sľuby, klamlivé šepoty,
rozprávkové sny vyfarbené pastelkami,
ktoré ukrýval si na dne vreciek, zadovážil vo výpredaji.

Nepocituje Tvoj nedostatok,
no srdce po ulave stále prahne.

Kiež by niekto tušil ako sedí pred oknom a pozerá do diale,
so slzičkou na kraji parapety,
badá tvár v črtajúcich sa obrysoch s prosbou o lásku,
niekoho kto by chcel porozumieť jej pohľadu plnému nádeje
a prstom obkresľujúcim črepiny srdca, ktoré sa Ti vraj
vyšmyklo pomedzi prsty...

Vyšmyklo?

V mojej pobláznenej, svetom opitej hlave,
rozpamätávam si kvapku matne,
mohlo byť okolo tretej hodiny rannej,
zamilovala som sa
do tváre v televízii,
do hlasu v rádiu,
akoby ma rozum varoval.

Chladná strana postele, kedysi patriaca

Tebe

Chýba mi teplá náruč, ktorú poznal môj pocit bezpečia,
horúci dych na mojom krku, keď som zaspávala,
premrhané sekundy plné bozkov a bozkov,
chýbajú mi kroky v byte,
ľahká vôňa cudzincovej lásky, ktorá sa stratila,
možno mi chýba krásna lož, ktorá, ako sa ukázalo, bola tu po celý čas,
a možno pocit, že sa točíme spolu s planétou,
chýba mi deň, kedy by Ťa nič neprinútilo neodísť.

Ako zle na tom musí naša existencia byť, keď sa bojí života,
ale i smrti?

Rozplač ma, Adonis, prosím

Neuvedomuješ si?,
že sa už ani nadychovať nestačí ako za Tebou pobehuje
a snaží pochopiť po čom o chvíľku prahnúť budeš,
že želá si niekedy, aby pocit milovania Ťa prischol
zabudnutiu.

Zajtra to už nebude ona, kto je dosť,
možno bude trúchliť nad nepatrnou zmenou po Tvojom odchode,
veľa vecí hodí napriek jedinej farebnej stene,
porcelánovú vázu plnú páchnucích kvetov Tvojho ospravedlnenia,

zamilovaný okamih len pre rámček, či pohár leptajúceho sirupu, ktorý tak miluješ,

snažiť sa svoje pocity schladiť bude,
vodou ľadovou ako Tvoje srdce, ako zimné more,
avšak, v ten večer, pri dopade na pokožku,
ihličky brázdiace póry budú vriieť,
maličkosť ohňa udúšajúceho prepúdrovanú budúcnosť.

Začne rozmýšľať ako sa to stalo, bude to Tebou, nie?
Začne rozmýšľať nad obrazom podobnom dobrému koncu.

A pravdepodobne raz,
keď nastane správny čas a hviezdy budú akoby z astrologickej príručky,
opäť sa budete môcť stretnúť, však len ako cudzinci,
ktorí sa navzájom poznajú až príliš dobre, pre vlastné nešťastie
a medzi nimi nič viac ako rozhovor zo zdvorilosti,
s poloprázdnyimi šálkami kávy.

Chcela žiť, nie snívaj

Obdivovala som ju.

Očami poletovala pomedzi oblakmi jemnej ružovkastej farby,
ladila k rumencu, ktorý božkal jej líca,
spájala ich do najrozličnejších a najneuveriteľnejších tvarov,
ako to deti na kúsku papiera robia s realitou,
ako to robievala s komentármi k jej pocukrovaným perám,
zalepeným prstom,
nesmela prehovoriť pravdu,
vraj, prajem pekný deň, nič viac,
asi omylom zašepkala čosi v znení: „, Nechápeš, že mi môžeš urobiť čokoľvek?“
v očiach jej vidieť začiatok hviezd a v krku koniec každej z nich,
krásu tancovať na pokraji slz, ktoré ukrývala v látke
honestných šiat,
ich nechutná slanosť kaziaca pachuť jej sladkého nektáru mladosti,
stala som sa zmäteným obdivovateľom šťavy, ktorá jej tiekla
po prstoch pri zahryznutí do broskyne,
pralinkovej čokolády zdobiacej kútiky jej pier, prebytočných
šperkov driapajúcich jej čipku,
toho, ako obdivovala svet, ktorý ju zlomil.

Milujem ju.

Moja najdrahšia Venuša

I ten najnepatrnejší zlomok zdravého rozumu mi bol odcudzený,
popadol ma pocit hlbokého znechutenia,
bol mnou objavený ako sa skrýva hlboko v útrobach srdca,
porozumeli sme snáď vášni a chtiču a láske a zrade a ľžiam,
prázdny precukrovaným slovám, však vyzerajúcim delikátne,

ingrediencie pre prípravu barikády medzi šťastím a zlomeným srdcom?

Napriek neskúsenosti vieme.
Napriek poznaniu necháme prekĺznuť.
Túžime po tak mále. bielej trblietajúcej sa ľži, však na tejto už záleží.
Niečo tak dychberúce, i my si musíme všimnúť tej nepravosti.

Cudzinec privlastňujúci jediné veci, ktoré môžu nefalšovane patriť iba mne.
Objaví sa uprostred noci so stopou po rúži, príliš tmavom pre naše pery.

Vankúš premieňajúci sa v sklenené slzy.
Smutné tmavo- atramentové slová vpísané do pokožky potrhánych papierov.
Farebné šaty pozabudnuté v zadnej časti skrine, spolu so šťastnými spomienkami.
Jazvy zostali a zabudli sme na ne.
No pre druhých, dôvodom sú naveky.

Netuším, čo sa môže ukrývať za rohom v diaľke,
však nikdy sama sebe nedovolím byť tou,
ktorú si zvolia na deň a či noc,
byť sama do konca prijateľnejšie sa stalo,
než zostať zlomená na dne ich života.

Ach, tá irónia.

Dôvody, prečo Vám zlomili srdce

Vyškriabaný krasopisom, podpis na Vašom srdci,
úsmev, hlt čaju uprostred decembru,
ktorým pocítite vlastnú búšiacu myseľ,
slová, ktoré započuje mysliace srdce,
básnilo o niečom, čo len ono cítiť smie,
farizej nesúci sa na zlatom podnose,
zabudnuté niečo medzi stebkami jarnej trávy,
bozk, a od toho momentu všetko na čo si dokážete spomenúť,
len zvuk očí a farba ich hlasu,
zvyšok dňa, kedy ste sa stretli,
deň ako zo sna,

Moment, sna?

rozpamätávate si len veľmi úmorné,
môžete sa snažiť prebdiť i po noc a pýtať horkosladkého milovanie sa,
či Vám tá ignorácia za to bude stať.

Schovávaš svoje triky?

Predstavovala som si, že mi zamotá prsty do vlasov, šepne ako veľmi ma chce,
nechal ma stáť v tanečnej sále, nech slzy zmáčajú mi golier,
v očiach mu bolo vidieť, že zlo, je napriek každej veci,
zvádzaajúce,

pomalý valčík utíchol spolu so:
„Smiem prosiť?“ a rukou odľahujúcou od tváre.

Preletel cez tú noc ako vrana, ktorú zahliadla som na oblohe.

Už ma hladil len mojimi prstami, ukrýval sa na ich
končekoch,
vzdychal spolu s mojimi vzdychmi, tak i dýchal,
vábila som ho všetkým chutným, pozemským.

Jeho obrysy boli opantajúcimi pre moje zmysly,
chutný ako hriech,
diabol, duch, rozhodnutie hodné ľutovania,
ale jeho oči tmavé, plné výzvy, ktorá donútila triasť i morok
kostí,
ktorou som sa nemohla nechať zastrašiť od pier sfarbenými
mojou krvou.

Jeho oči tmavými, prečo nie so zlatými kučerami?
Odetý vo farbe nevinnosti, ale jej vrúcnosť mi v tej chvíli bola
ukradnutá.

Veď človek občas potrebuje dobré klišé.

V ľuďoch hľadám len to dobré. Hľadať každú jednu zlú
maličkosť by bolo viac než primitívne, plytko myseľné a
predovšetkým, zdĺhavé.

Slepota hviezd mi sladko našepkáva

Bež chlapče, profesor života,
bež cez oblohu, k mostu vedúcemu k boju s monštrami,
k histórii, ktorá je prológom,
ale, čo sa považuje za históriu?
bež chlapče a skús sa neobzrieť, pouč sa z Orfeovej chyby,
leť ako vtáčik divý, hmkajúci zabudnutú melódiu si,
chvastaj sa svetom do očí Tvojich milovaných,
svetom, ktorý si im ukradol,
slovami, ktoré si šepkáš medzi tlkotom srdca zničeného
nežným pohľadom,
bež za novým, po tom dychtíš,
bež, ale dávaj pozor na to čo drieme v tme pod prikrývkami,
bež pokiaľ si nebudeš istý, kam sa podel všetok kyslík,
bež s poznatkom, že čistá biela je len mýtus,
bež ako v zabudnutej hre bábky.

Jazvy - rany na celý život.

No nehanbím sa za seba, to nikdy. Za ľudí nerešpektujúcich
kým som.

Odišiel príliš skoro,
a za ním, tiahnúca sa stopa
jeho vône a dotyku stále držiaceho sa vo mne, akoby
včerajšok ešte bol.

Neznámy majiteľ slov

Zamilovala som sa, do dnešného dňa máta ma to po snoch,
kiežby pre dôvod nervozity z množstva šťastia,
kiežby kvôli úsmevu, ktorý by som Ti odcudzila,
pre jemnosť, túžim ju mať medzi prstami,
Tvoje oči, kde sa strácam a pritom poznám adresu domova,
ich fotografia však zapadla pod posteľ v malej izbe plnej
tajomstiev,
bojím sa, zamilovala som sa,
do Teba, viac než som čakala,
i keď nedotkla som sa Ťa spôsobom milenca,
omamne neprepadla perám anjela,
slastne nezavrčala do zátylku,
zamilovala do Tvojho zaspávajúce tela, ktoré v šere ešte
badať nebudem
spoznala však by som Ťa len podľa spôsobu, akým dýchaš,
počtu úderov srdca môjho medzi krokmi, ktorými zdobíš
svet,
i z hrobu cítila by som vlastný žiaľ nad Tvojou slzou.

Bojím sa prezradiť Ti, si môj obľúbený dôvod k strate
spánku,

čo ak ma nepresvedčíš, že sme si Vás len nevymysleli na
odohnanie chtičú?

Pamätaj si, že to, čo pre mňa znamená je záhadou, ktorej sa
bojím,

bojím sa, že sa cítim akoby v nebi nad obzorom,

bojím sa, pretože viem,

krása hviezd v Tvojich očiach potrebuje pozornosť,
ktorá vyrastá z mojej esencie života,

bojím sa, ale priznávam sa opäť odznova

milujem Ťa ako Mesiac bude naveky milovať Zem.

Čo ak je pozemský život naším väzením? A nevravím to kvôli
maratónu Pána Robota.

Byť tak človekom, ktorý je múzou.

Moja hlava vraví - bezcitná,

moja srdce narieka - hlúpučká, naivná,

i tak milujem oboma,

a tak veľa.

Aký je zmysel tejto knihy, či môjho denníku, mojich
zamilovaných rukopisov, ak ich niekto neobjaví o niekoľko
storočí neskôr a nezamiluje sa do mŕtveho ja?

Akoby som asi tak vyzerala v ich hlave? Denných snoch?

Najnevinnejšia forma ľudskej interakcie

Porovnávanie veľkostí rúk, ktoré sa prepletú v intimite.

Ich zdvihnutie k perám vyčkávajúcich na ich spoločný
kontakt.

Voľne sa navzájom držiace, položené v lone.

Dve paradoxné textúry.

Chladné prsty v objatí horúcich dlaní.

Ich platonické smilnenie.
Palce kmitaním zmapovávajúce pokožku, ktorá ukrýva kíby.
Nervóznym potom k sebe prilepené.
Ruky položené na stole, pri polnočnej hostine.
Či tajné hry pod ním.
Prsty jemne obtierajúce sa pri chôdzi.
Ich potreba cítiť sa pri vyvrcholení.
Kradnutie si šperkov.
Spoločný útek pred dažďom.
Slepé, dychtivé hľadanie ruky taktiež nespiacej osamote.

Byť len milenkou vlastného milenca

Nespokojné, trpké slová plietli sa s obrazom blúznivca,
preto to bol dokonalý na rozdiel od návratu pod teplú
prikrývku,
milovala tú ideu dostatočne pre klamanie, len aby bola
využitá,
vládla možno vlastným ilúziám,
v Tvojej sklenenej pracovni, v jej mysli pod pohľadom
kritickým,
skrývajú sa hanlivé fotografie a obrúsky zlepené lepkavou
bielou i červenou,
tou, ktorá jej nikdy nepristala,
v šuplíku na zámok, aby nik iný nevidel ich,
spolu s nimi skrývaš tam i jej srdce, obvazy sa Ti kupovať
nechce,
robiš ju tajomstvom i medzi jej kolenami,
podviedla s Tebou, so zvyškami, svet, Ty ju so stádom bábik,
objala Ťa vlastnými popraskanými perami,
pýtala sa, či boli Tvoje oči vždy tak hladné,
nedokázala si tak úplne spomenúť
neopätovanie orgazmu a venovanie ho druhej,
nezískala krvavočervený vankúšik na zaspávanie,
len hodiny nocí snažiacich sa zabudnúť na jej falošnú
nadvládu,
rána s Tebou na prahu dverí hodinového motela.

Ak chce prísť, nech príde. Ak zostane, nech zostane. Ak
odíde, nech Ti aspoň zlomí srdce.

Sladkastý vyštavený plod

Snaží sa ani nemrkať,
ešte by zmeškala akýsi detail tváre v kútiku oka,
nič by ju neprinútilo neodísť?
Len nemý, hluchý, slepý pozorne načúva tomuto príbehu,
vec, že vo svetle sú vždy stopy po bolesti,
každý vankúš pretkaný slzami jeho majiteľa,
pretkaný zvukmi, ktoré utiekli pomedzi prsty pevne
zovretými cez ich bránu.
Hrudný kôš raz za čas oslabne pod ťarchou jeho vlastných
chýb,
nezáleží ako veľmi sa snažíme,
časom to najkrajšie utečie, začne si románik s osobou,
ktorú preklínať vtedy budeme chcieť vo snoch.

Prizerám sa svetu zo slonovinovej veže môjho poznatku,
vidím ľudí, žiadnu ľudskosť.

Kyslá chuť citrónovej šťavy na perách

Ponáhľala a potkynala som sa v uliciach cudzieho mesta,
v uliciach zbiehajúcich sa na preplnenej piazzii,
ukrytej pod divokými farebnými plachtami stánkov
pouličných predavačov,
cez ich šum nepočuť moju minulosť, vyblednuté detské
spomienky,
v mysli naháňali ma sťa nymfy na lúke, v lúčoch Mesiaca a po
za ne.

Vpíjala som sa do mačacích obitých hláv, na ktoré dopadali
ťažké nohy, štrbín medzi nimi.

Cudzie neznáme hlasy sa stali mojou rodinou.
Miesta, ktoré lákajú zblúdilé nohy.
Kde pokochať sa šperkami na mahagónových podstavcoch
alabastrovej farby?
Akoby Snehulienka v sklenenej rakvy.
Slnečné lúče by ich obdarovali svojimi bozkami,
iskry odrážajúce sa od drahých kameňov by sa i mne v očiach
mihli.

No poloha každého miesta z mojich predstáv je mi neznáma.
Matne vynára sa až pri mojej blúdivej ceste naprieč tými
neznámymi ulicami.
Kedysi.
Po každom kroku, mesto stáva sa menej a menej cudzím.
Strach z jeho tajomstiev ešte vždy bubloce v útrobach môjho
hrudníka.
A predsa.

Fascinuje ma spôsob akým jeho ulice dýchajú rovnako ako
ich krivky, ryhy vytvarované ľudskými rukami.
I Slnko skláňa sa a obdivuje tú krásu, pomáha môjmu
zvedavému človečikovi.
Vo vzduchu cítiť pomaranče a citróny,
ktorých farba je sytejšia než intenzita azúrového neba bez
jediného obláčika.

A v diaľke.
Tam uzrela som ruiny budovy, po ktorej moje vnútro túžilo.

Zobudiť sa vo florenskom ráne

Zavrela som tie preklínané telesné oči, naokolo nebolo ticho,
cez pootvorené okná načúvala som zvukom sveta, jemné tóny
jeho chaosu,
miešali sa sťa farby na palette reštaurátora s vráskou medzi
obočím,
prepletali a vytvárali symfóniu,
ktorá pripomínala pocit spevu klavíra pri valčíku v honosnej
tanečnej sále,
klebety holubic na kamenných rímsach,

hlas ranného snečného vetra,
ktorý v uliciach čochral vlasy bezmenných,
ktorý prebiehal pomedzi starobylé konštrukcie ozdobných
fasád,
ktorý i moju ležiacu postavu potešil svojou návštevou,
bez pozvania, no bola som za neho vďačná,
keď mi pokožku obdarovával intímnymi bozkami,
chcela som sa pred nimi skryť,
odhalené časti opäť prekryť snehovo bielou perinou,
z chcenia ochrániť si posledné kúsky nevinnosti detských
včerajškov.

A spolu s mileneckými bozkami s ním prichádzali
i sladkasté podtóny čerstvých šťavnatých mandaríniek,
pomarančov a zlatistého medu,
ktorému na povrchu tvorila sa vrstvička kryštálikov,
to všetko priniesol vietor spletený spolu s pramienkami
nerozpoznávania rozdielov medzi realitou a predstavou,
zamilovaním sa do sna.

Milostné listy písané v bielych perinách

Prestali načúvať obavám okupujúcim rozhodnutia,
vylievali sa kôpke zažltnutého papiera,
pili portské z jednej porcelánovej šálky s uškom
nasmerovaným ku srdcu,
opíjali sa, na dovtedy odopieraných, zakázaných plodoch,
lásku zakúpili v zabudnutom starožitníctve na konci ulice,
tá dodávala spálni nádych rozprávky,
druhú stranu postele im neokusoval chlad predošlej noci,
osamotená,
v opojení sa končatiny pevne spáli,
akoby sa báli,
že po špičkách by sa dakde vytratil, a nenašli cestu späť,
prepletené prsty, chladné kovové prstene vytvárajúce kotras
na rozhorúčenej pokožke,
jemné vzdychy dopadajúce na zátylky,
tvárou zaborené do prepotených perín, vdychovanie vône, sťa
potreba,

nový neznámy cit, ktorého sa báli, akoby deti, mohli počuť
jeho zobúdzanie sa,
dychtivo čakali, v mysli hádali farbu jeho očí.
Prvé vrcholenie, sté vyvrcholenie, všetky sladké, ak milujeme.

— — —
Uvedomenie si, že všetko bol iba sen sa vstrebáva do pórov
pokožky,
pohráva sa so štebotom hodín oznamujúcich polnoc.
Predstavy sú príliš dokonalé pre realitu, preto sa jej tak
stránia.

— — —

Zrkadielko, zrkadielko

Dokonalý odraz, dokonalá realita,
spoločnosť našepkáva, nech som sama sebou,
ale nie! Nie tak!

Sledujem svoje líca pošpinené slzami,
niekde som čítala, častý plač dušu zabíja,
existuje len vyradovanie z výrobnéj linky,
krvílačný šum anjelov len bzučí vo mne,
hlava krúti sa, nedokážem byť prirovnávaná ku vadnému
kusu!

Odmietam byť naďalej kŕmená pupočnou šnúrou,
zhanobeným svetom, pokriveným ideológiou pijavíc.
snáď to vidí i niekto iný než moja maličkosť,
a i keď s hlavou kdesi v horskom plese,
ešte stále som vydesená ukázať im červené stopy po boji,
ktoré vytŕčajú z čipky zahalujúce moje boky,
jazvy, ktoré mi ona linka spôsobila,
nie je to jej vina.

Moja vlastná,
nezoskočila som pre strach z rozpadnutia sa na kúsočky,
medzi ktorými by našli
kovové srdiečko cínového vojačika.

— — —

Snívam tak veľa, padám tak tvrdo.

— — —